

நாசகார்க் தம்பல்

ஆசிரியர்:
நெய்யாண்டி பாரதி

சாந்தி நிலைய வெளியீடு

வினாக்கள்

நாசகாரக் கும்பல்

ஆசிரியர் :
நையாண்டி பாரதி

சாந்தி நிலையம்
53, ஜெனரல் பாட்டர்ஸ் ரோடு
மெளன்ட் ரோடு: P. O., சென்னை 2.

“சாந்தி கிலேப” வெளியீடு 8
முதல் பதிப்பு ஜூலை 1948

விலை அறு எட்டு

சமர்ப்பணம்

சிரிக்கத் தெரிந்தவா
களின் சிரிப்புக்கும் சிந்த
னைக்கும் இலக்காகின்ற
நாசகாரக் கும்பலுக்கு—
தங்களைத் தாங்களே
உணர்ந்து, சிரிக்கவும், சிந்
திக்கவும் கற்றுக் கொள்வ
தற்காக!

கடவுளும் சைத்தானும்

நாட்டு நலம் கெடுக்கும் நாசகார்க்கும் பல்பல்களின் பட்டியல் ஒன்று தயாரிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்கு ஏற்பட்டது. காகிதத்தைப் பரப்பி பேனாவை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு தலையைச் சொரிய ஆரம்பித்தேன். இந்தப் பட்டியலில் முதல் ஸ்தானம் யாருக்குக் கொடுக்கலாம் என்ற பெரிய கவலை எனக்கு எழுந்து விட்டது.

அப்படியே தூங்கிவிட்டேன் என்று தான் நினைக்கிறேன். இல்லையென்றால் 'மகனே, நான் தான் கடவுள். உனது பட்டியலிலே சைத்தான் பெயரை முதலில் திட்டு' என்று சொல்லி முன்னால் நின்ற உருவத்தைப் பற்றி என்ன சொல்ல முடியும்.

ஆமாம். அது கனவாகத் தான் இருக்க வேண்டும். அப்படித் தான் இருக்க முடியும்,

'மகனே! உலகம் எப்படி இருக்கிறது என்று பார்க்க வந்தேன். உலகமென்ன! சுத்த மோசமாகத் தானிருக்கிறது' என்றார் அவர்.

'அது உருப்படாது சுவாமிகளே! இப்படிப்பட்ட உலகத்தைப் படைத்துவிட்டு அதன் லெட்சணத்தைப் பார்த்து மகிழ வேறு வந்துவிட்டார்களாக்கும்!' என்று கேட்கத்தான் விரும்பினேன். ஆனால் எழுவெடுத்த வார்த்தைகள் தாறுமாறாக உதிர்ந்து விட்டன. நான் கேட்டு வைத்தது இது தான்—

'ஆமா. கடவுள் செத்துப் போனார் என்று சிலர் சொன்னார்களே!'

‘எல்லாம் அந்தச் சைத்தானின் வேலையாகத் தான் இருக்கும். பிசாசுப் பயல் தனது சாம்ராஜ்யத்தை பூலோகத்திலே நிலை நாட்டி விட்டான். இனி மேல் உலகம் உருப்படுவதேது!’ என்றார் கடவுள்.

‘சிந்தித்துப் பார்த்தால்...’ என்று தொடங்கவும், கடவுளானவர் உரத்த குரலில் கத்தினார்; ‘சிந்தனை ஒரு பிசாசு. சிந்தனை சைத்தானின் ஏவல் தான். அது தான் உலகத்தை—மனிதவர்க்கத்தை — உருப்படாமல் அடிக்கிறது!’

‘ஸ்வாமிகாள்! நீங்கள்.....’

நான் சொல்வதற்குள் அவர் அடியோடு மறைந்து விட்டார். எனது அறையில் இருள் தான் நிறைந்திருந்தது. விளக்கிலே எண்ணெய் இல்லை. திரிகூட இல்லை என்று தான் தோன்றியது.

தொலைந்து போகிறது என்று பேனாவை மூலையிலே தள்ளி விட்டேன். என் மூளை வேலை செய்ய ஆரம்பித்தது.

‘உலகம் உருப்படாது’ என்று சில அறிஞர்கள் சொல்கிறார்களே, அது சரிதானா?

எனது மனம் உலகத்தை விட்டுவிட்டு தமிழ்நாட்டைச் சுற்றி அலையத் துடித்தது. ‘உலகம் உருப்படுகிறது; உருப்படாமல் நாசமாப் போகிறது! தமிழ் நாடு உருப்படக் காணாமே இன்னும், ஏன் உருப்பட வில்லை! மனிதவர்க்கத்தை உய்விப்பான் வேண்டி வந்த அறிஞர்கள், தலைவர்கள், பெரிய மனிதர்கள், கலைஞர்கள் இப்படிச் கொம்பர்கள் எவ்வளவோ பேர்கள் பணியாற்றியும் கூட நாடு ஒரு அடி கூட முன்னேறவில்லையே. காரணம் என்ன?’

நாட்டிலே நாசகாரக் கும்பல்கள்—சைத்தானின் புத் திரபாக்கியங்கள் அல்லது தத்துப்பிள்ளைகள்—பெருத் துப்போனதுதான் காரணம். அத்தகைய நாசகாரக் கூட்டம் யார் யார்?

எனது கருத்தில், எல்லாத் துறைகளிலும் நாசகார முனைகள் தலைதூக்கிச் செழிப்புற்று விட்டதாகவே படு கிறது. அறிவுலகம், கலை உலகம், அரசியல் உலகம், பொருளாதாரம், வியாபாரம் எல்லா உலகங்களும் சைத் தான்களின் ஆதிக்கத்திலேயே சுழல்கின்றன. அவற்றில் ஒரு கோணப் பார்வை மட்டுமே பிரதி பலிக்கப்பட்டிருக் கிறது இங்கே. இது கோணல்ப் பார்வையாகக் கூடப் படலாம் சிலருக்கு! ஆனால் அது என் தவறுகாது.

நாடக உருவிலே வளர்ந்துள்ள 'லட்சியவாதி'களை அறிமுகம் செய்து கொண்டு உங்கள் கருத்தைச் சீர் தூக்கிப் பாருங்களேன்.

இன்னும் பல கோணங்களிலும் பலவிதமான பிர கிருதிகளைப் பற்றியும் எழுத வேண்டும். இந்தச் சிறு புத்தகத்தில் கும்பலிலே கோவிந்தா போட்டு வாழ்கிற சிறு கூட்டத்தோடு மட்டுமே சந்திப்பு நடத்த முடிகிறது.

அவசியம் ஏற்படுமானால் அப்புறம் பார்த்துக் கொள்ளலாமே!

தை. பாரதி.

லட்சியவாதிகள் !

இடம் : சோம்பலையே தொழிலாகக் கொண்ட—ஆனாலும் சமூகத்தில் தாங்களே உயர்ந்த பிறவிகள் என்று சொல்லிக் கொண்டு திரிகிற—‘அறிஞர்கள்’ சிலர் கூட வசதியான ஏதாவது ஒரு இடம். கஞ்சா மடமாக இருக்க வேண்டும் என்றில்லை ! காப்பி ஹோட்டலில் ஒரு அறை அல்லது எந்த அறிஞரின் வீட்டில் ஒரு அறை அல்லது மொட்டை மாடி அல்லது கட்டார்தரை—இத்தகைய ஒரு இடம் !

காலம் : கணக்கே யில்லை. அதிகாலையைத் தவிர எந்நேரமாகவும் இருக்கலாம். இரவு பன்னிரண்டு மணியாகக் கூட இருக்கலாம் !

பாத்திரங்கள் : அறிஞர்கள்—அதாவது தங்களைத் தீர்க்காளே அறிஞர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்பவர்களும், பரஸ்பரம் அப்படி முகஸ்துதி செய்பவர்களும், ‘ஆ மாஞ்சாமிகள்’ ஒன்றிரண்டு பேரும் !... வசதிக்காக பெயர்கள் கொடுத்திருக்கிறேன்.

ஸ்ரீமான் சோனாசலம் —பேரறிஞர்.

மிஸ்டர் சொள்ளமுத்து—ஒரு மாதிரியான

அறிஞர் ! அதாவது ‘கொஞ்சம் லாஸ்’

என்பது மற்றவர்கள் கருத்து.

அறிவழகனார் அவர்கள் —தமிழ்ப்பித்தர்.

உயர்திரு கனகராயர் —அரசியல் பித்தர்.

ஸ்ரீலக்ஷ்மி தில்லையம்பலம் —கவிதைக் கிறுக்கர்.

தோழர் கடவுள் —கம்ப்யூனிஸ்ட் பித்தர்.

சாரதாதேவி அம்மையார்—சொஸைட்டி லேடி.

கனகம் —அம்மையார் வீட்டில் வேலை பார்க்கும் பெண்.

மறந்து விடாதீர்கள் !

எனது நாடகம் உலகத்தில் எங்கு வேண்டுமானாலும் எப்போது வேண்டுமாயினும் நடைபெற்றிருக்கலாம். நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கலாம். நடைபெறலாம். நடைபெறாமலும் இருக்கலாம். ஆனால் ஒன்று. இது தனிப்பட்டவர்களைக் குறிக்கவில்லை. இதில் வரும் பாத் திரங்கள் உண்மையில் உலகம் பாத் திரங்கள் இல்லை. சும்மா வெறும் நாடகம் இது. அவ்வளவுதான் !

முதல் காட்சி

ஸ்ரீமான் சோணாசலம் ஈஸ்ரீசேரில் சாய்ந்திருக்கிறார். 'சாய்ந்திருக்கிறார்' என்பதைவிட விழுந்துகிடக்கிறார் என்று சொல்வதே ஏற்கும். முதுகெலும்பற்றவர் போல் கிடக்கிறார்.

மிஸ்டர் சொள்ளமுத்து தனக்குத் தானே சிரிக்கும் பாவத்தில் அமர்ந்திருக்கிறார். நாடகம் முழுவதும் இவர் முகபாவம் இஃதே ! அசல் பைத்தியம் போல் தோன்றுகிறார்.

அறிவழகனும் கனகராயரும் மேஜைக்கு முன் நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள்.

அறிவழகனார் : யான் அறைவது என்னையெனில் ஆளவந்தார்கள் அவ்வப்போது அருமையான செயல்கள் ஆற்றுகின்றனர். எனிலும் இஃது ஆணைப் பசிக்கு அரிசிப் பெரி என்ற கணக்குத் தான். சில நிமிஷம் மன்றங்களில் தமிழை

சோனாசலம்: நிறுத்தித்தொலையுமய்யா உம்ம உளறலை! சுத்த தலைவேதனையாக இருக்கு. சுத்தத் தமிழு, சுத்தத் தமிழன்னு அடித்துக் கொள்வது அர்த்த மற்றது. என்ன சாதிச்சிடுவர் உம்ம தமிழை வைத்துக் கொண்டு?

அறி: என்னதான் முடித்தல் இயலாது? உணர்த்துக!

சோனா: உம்ம தமிழிலே ஸோடா பாட்டிலுக்கு சொல் என்னய்யா? ஸைக்கிக்குப் பதம் எங்கே? ஹைக் கோர்ட் என்றால் எவனுக்குப் புரியலே? உயர்தர நிதிமன்றமாம்! ஸைக்கிள் கூடாதாம். மிதிவண்டி என்பார் ஒருவர்; உந்து ஊர்தி என்று திருத்துவீர் நீர். துவிச்சக்கர வண்டி என்று கெடுப்பார் ஒருவர்.

அறி: அது தமிழே யல்ல. சிறிது கேண்மின்!

சோனா: என்ன கேண்மின்! கேளுங்கள் என்று சொன்னால் என்னவாம்?

அறி: அது கிடக்க. பார்க் என்பதைப் பூங்கா எனவும் 'பீச்'சை கடற்கரை என்றும் மாற்றுதலை யான் மெச்சுகின்றேன். எனினும் ஜங்ஷனை சந்திப்பு என்ற குத்தலைவிட, கூடல் எனப் போடல் தமிழ் மரபுக்கு இயற்புடைத்தாக அமையும்.

(தில்லையம்பலம் வருகிறார்.)

தில்லை: (நாற்காலியில் உட்கார்ந்தபடி) பேஷ்! 'கூடல் எனப் போடல்' ரொம்பவும் கவிதையாக இருக்கிறது. (முனங்குகிறார்)

கூடல் எனப் பதில் போடல்
மடமானே! சரியாகுமடி. தேனே!
கூடல் தனை நாடு மெனை விட்டு
ஓடல் சரியோடி ஒயில்க் கண்ணே!

சோனா: அபாரமடா அண்ணே! நீதான் கவிஞன். மணிக் கவிஞன். புரிவதுதான் கவிதை. புரியாத படி கூவிளங்காய், பொருவிளங்காய், தேமாங்காய் என்று இலக்கண எழுவுகளின்படி... ..

அறி: பொருவிளங்காய் என்று ஒன்று இல்லை.

கனகராயர்: (தூங்கிக் கொண்டிருந்தவர் விழித் தெழுந்து) பொருவிளங்காயா! ஏது? நம்ம தில்லையம்பலம் கொண்டு வந்தாரா?

சோனா: ஹோஹ்ஹோஹ்! சொப்பனம் கண்டரா வோய்!

கனக: புலவர் சொன்னாரென்று கேட்டேன்.

சோனா: இது இலக்கணக் கவிதைக் காய்! தின்பண்டம் அல்ல.

கனக: ஓ, ஸேர்த்தான்! நான் நினைத்தது வேறே, எங்க பாட்டி 'பொருவிளங்கா' செய்து தந்தால் ரொம்ப ஜோராக இருக்கும். ஒரு வருஷமானாலும் ஷெட்டுப் போகாது. சுத்தியல் வச்சில்லா உடைக் கணும்கறேன்! அப்படி உடைச்செடுத்து வாயிலே போட்டுக் கொண்டால், ஆகா!.....எனக்குத் தோறுது, இது விஷயமாக ஒரு இயக்கமே காணலாமனு...

அறி: பொருவிளங்காய் இயக்கம் கொல்!

கனக: இல்லை. நமது மாண்பு மிக்க தமிழ் நாட்டுத் தின்பண்டங்கள் தலையெடுக்கவொட்டாமல் ஒடுக்கப் பட்டுள்ளன. வீட்டிலே, ஓட்டலிலே, எங்கு பார்த்தாலும் ஜாங்கிரி, பாதுஷா, டில்லி பாதுஷா, மலாய் காஜா, குளாப் ஜான், கான்பூர் கான், கல்கத்தா ரஸ குல்லா, பெங்கால் பூரி, பாம்பே உப்புமா, பூனா பர்பி,

மைசூர் பாகு என்று வடநாட்டுப் பண்டங்கள் பெருத்துவிட்டன. தமிழ்ப் பண்டங்களைச் சுரண்டி ஒழித்துவிடும் அபாக்கிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. நமது மதிப்புக்குரிய சீடை எங்கே? அன்புக்குரிய முறுக்கு எங்கே? தேன்குழல், முந்திரிக்கொத்து, இன்னோரன்ன அருமைப் பண்டங்கள் இல்லையா? தோழர்களே, தமிழன் தாழ்வுற்றது போதா தென்று.....

அறி: தமிழ் தாழ்வுற்றது.

கனக: ஆமாம். தமிழ் தாழ்வுற்றது போதாதென்று, தமிழ்ப் பண்பாடுகள், ஈடுபாடுகள் எல்லாவற்றையும் ஒழித்துக் கட்டியதோடு தமிழகத் தின்பண்டங்களை யும் மண்ணோடு மண்ணாக்கி விட்டார்களே! இதை ஒழிக்க ஒரு இயக்கம் காண்பது பொருந்தாதா என்ன?

அறி: ஏற்கும் ஏற்கும்! சாலவும் ஏற்புடைத்தாகும்!

சோணா: பேஷ்! ரொம்ப நல்லாப் பிரசங்கம் பண்ணு கிறீர்.

தில்லை: அபாரம் ஐயா அபாரம்! (பாடுகிறார். - இசை விதிப்படி அல்ல. தனி முறையில்!)

மாண்புறு தமிழர் போற்றிய
பண்டங்கள் வீழ்ந்தன ஐயோ!
மண்ணிலே யாம் உய்வம் கொல்லோ!
ஓட்டலில் வீட்டில் எல்லாம்
நீட்டி முழக்கிடு பெரும்பெருற்ற
உப்பிலாப் பண்டங்கள் கொழுத்தன.
குப்பையில் கொட்டுவோம் அவற்றை!
முறுக் கெனில் முறுக்கேறுது மீசை.
முறுக்கும் மிடுக்கும் பிறக்குது தானாய்!

தேன்குழல் என்னும் போதே, தம்பீ !
 தேன், தேன், மகிழ்வுத் தேன் உளமெலாம் !
 கெட்ட பாவிகள் கெடுத்தனர் அஃதை
 பட்டராம் மிச்சராம், கேண்மின் கேண்மின் !
 முட்டாள்கள் இட்ட பேரை ! ஐயோ !
 ஒட்டுவோம் உவப்பிலாச் சிறுமை யெல்லாம் !

சோனா : ப்ரம்மாதம் ! ரொம்பப் ப்ரமாதம் ! நீரல்லவா
 கவி ! உம்மை ஆஸ்தான கவிராயராக்கும்படி ஆள
 வந்தார்களுக்கு அவசியம் சிபார்சு செய்ய வேண்டும்
 ...என்ன மிஸ்டர் சொள்ளமுத்து, நீர் என்ன சொல்
 கிறீர்...அட, தூங்கிவிட்டீரா !

சொள் : தூங்கவா ! அதெப்படி முடியும் ?

சோனா : கண்களை மூடிக்கொண்டு நீட்டி நிமிர்ந்தால்,
 தூக்கம் தானாக வருது ! அது எப்படி முடியுமாம் !
 என்ன யோசனை யற்ற பேச்சு, பாருங்க. அதான்,
 நமக்கு இன்னும் பேசவே தெரியலே. நமக்குன்னு
 இந்த சமூகத்துக்கு. இன்றைய சமூகத்தின் வாலை
 முறுக்கி, தார்க்குச்சி கொண்டு குத்தி சரியான
 பாதையிலே செல்லும்படி வழிகாட்ட வேண்டி
 யிருக்கு.

சொள் : நீங்களே அந்தக் கைகாட்டியாக இருங்களேன் !

கனக : இல்லை ஸார்...மிஸ்டர் சோனா, நீங்க சொல்றது
 ரொம்ப சரி. ஒரு இயக்கம் தேவைதான். பொறுப்பு
 கள் ஏற்பட்டாலும் பரவால்லே. ஏதோ போது ஜன
 உபகாரம், சமூக சேவை, என்றெல்லாம் வரும்
 போது பொறுப்புகள் ஒரு பெரிசா ? தலைவர்னா எல்
 லாததையும் சகிச்சிட்டுத்தான் போகணும். அத
 னாலே, என்னையே தலைவராகப் போட்டு, நம்ம கட்சி
 யைத் தொடங்கிடலாமே.

சோனா : (ஏமாற்றத்தோடு) ப்சு, என்ன கட்சி போங்க !
உள்ள கட்சி போதாதாக்கும். இது ஒரு புதுக்கட்சி
வேணுமா !

கனக : மற்றக் கட்சிகள் கவனியாமல் விட்டிருக்கிற எவ்
வளவோ முக்கிய பிரச்சனைகளை கவனிப்பது யார்,
பின்னே ? என்ன ஸார் சொல்றேன், மிஸ்டர் அறி
வழகர்வாள் ?

அறி : கட்சி பற்றி யான் குறை எதுவும் உரைப்பதற்
கில்லை. ஆனால் ஒன்று. தமிழ் வளர்ச்சி அதன்
உயிர் மூச்சாக வேண்டும்.

கனக : அதுவும் நம்ம லட்சியங்களிலே ஒண்ணு தானே.
என்ன மிஸ்டர் சொள்ளமுத்து ! நம்ம கட்சி ஸெக்
ரட்டரியாக இருங்களேன்.

சொள் : எனக்கு அந்தப் பொறுப்பெல்லாம் சரிப்
படாது, ஸார்.

கனக : கடமையைத் தட்டிக் கழிக்க சோம்பேறியாக ...

சொள் : சோம்பேறியாவது ! கலைஞன் ஐயா ! சோம்
பேறி என்பவன் சாதாரண ஆசாமி. கலைஞன்,
எழுத்தாளன், அரசியல் வாதி, கவிஞன் இவர்கள்
எல்லாம் சோம்பிக் கிடக்க உரிமை பெற்றவர்கள்.
ஆனால் சோம்பேறிகள் அல்ல. சோம்பல் என்பது
இல்லாமலே போகுமானால், அப்புறம் கலை ஏது,
காவியம் ஏது ! இலக்கியம், அரசியல் சேவை என்ப
தெல்லாம் ஏது !

கனக : அரசியலை அப்படி அலட்சியப்படுத்தாதீங்க.
அரசியல்வாதி சமூகசேவை செய்பவர்களில் சிறந்த
வன், தெரியுமா !

சொள் : அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லே. வேலை ஒன்றும் செய்ய முடியாமல், வீண் பேச்சுப் பேசி ஊரை ஏய்த்து, பதவிப் பித்து பிடித்தலைபவன் அரசியல் வாதி!

கனக : நிதானமாய் பேசுங்க பிரதர்!

சொள் : நிதானம் தவற நான் என்ன தண்ணி போட்டிருக்கேனா!

சோனா : நான் சொல்கிறேன், பெரிய மனிதர்கள் 'தண்ணி போடுவது' சகஜமானது. பெரிய மனுஷாளுகளுக்கு உரிய அடையாளங்களில் இதுவும் ஒன்று.

அறி : அப்படியாயின், மதுவிலக்கு முதல்வன

தில்லை : ஊருக்கு உபதேசம்!

சொள் : தலைவன் என்றால் என்ன அர்த்தம்? மற்றவர்கள்தான் சொல்கிறபடி நடக்கவேண்டும்; தான் தனது சௌகர்யம் போல் நடந்தால் அதைப் பற்றியாரும் எதுவும் சொல்லக்கூடாது என்று எதிர் பார்க்கிறவன் என்பது பொருள்—நவயுகதர்மப்படி!

தில்லை : ஓ! நம்ம கனகராயனார் சரியான தலைவர் தானா சொல்லுங்க.

கனக : நிர் சொன்னதை நான் ஆட்சேபிக்கிறேன். இதை நிர் கண்டிப்பாய் வாபஸ் பெற்றுகணும்.

சோனா : அர்த்தமற்ற பேச்சு! சொன்னது சொன்னது தானே! சொன்னதை எப்படி வாபஸ் பெற முடியும்? வார்த்தைகள் என்ன பட்டாணிக் கடலையா, பொரிகடலையா!—சிந்தி விட்டோம். பொறுக்கி எடுத்து வாயிலே போட்டுக் கொள்ளலாம் என்ப

தற்கு !...ஹஹஹா !...என்ன மிஸ்டர் சொன்ன
முத்து? எப்படி...எப்படி நான் சொல்றது?

சொள் : சுத்த ஹம்பக் !

சோனா : எது, என் பேச்சா? நான் சொன்னதா?

சொள் : இல்லை மிஸ்டர். இந்த வாயஸ் பெறுவது,
ஆட்சேபிப்பது, ஆமோதிப்பது, அது இதுங்கிறது
தான் ! பாருங்க. முதலிலேயே தேர்தல் கிர்தல்து
வச்சு, இன்னார்தான் தலைவர், இவர் அப்படி, அவர்
இன்னார் என்றெல்லாம் முடிவுகட்டி விடுகிருங்க.
அப்புறம் கூட்டம்—அல்லது மகாநாட்டின்—போது
கூட ஒருவர் எழுந்து ‘ஸ்ரீமான் இவர்களை தலைவ
ராகப் பிரேரிக்கிறேன். தலைமை வகிக்கும்படி கேட்
டுக் கொள்கிறேன்’ என்பதும், மற்றவர் ‘அதை
நான் ஆமோதிக்கிறேன்’ என்பதும், வேறு சிலர்
‘ஆதரிக்கிறேன்’ என்று பத்து நிமிஷங்கள் அளப்
பதும் சுத்த சுய விளம்பரத்தன மல்லாமல் வேறு
என்ன ? இது மாதிரி எவ்வளவோ ஹம்பக்ஸ் !

சோனா : ஆமாமா. அர்த்தமற்றவைதான், மிஸ்டர்
சோனா, நீர் ரொம்ப நன்றாகச் சிந்தித்தீர். உம்
மைப் போலே தமிழ் நாட்டிலேயே மூணு, நாலு
பேரு தான் சிந்திக்க முடியும்—நான், நீர், இன்னும்
ஒன்றிரண்டு பேர் இருக்காங்க ... நீர் எனையா
துணிச்சலா ஒரு கட்சி ஆரம்பிக்கப்படாது?

கனக : நம்ம கட்சி தான் இருக்குதே!

தில்லை : எனக்கு ஒரு ‘ஐடியா’ இருக்கு.

சோனா : என்னன்னு கேட்கணுமாக்கும் ! தோன்ற
தைச் சொல்லுமே...நம்மளவங்க கிட்டே இது தான்
ஒரு கெட்ட வழக்கம்—எவ்வளவோ கெட்ட வழக்கங்
கள் இருக்கு. இதுவும் ஒண்ணு.

தில்லை : ஒரு கட்சி தொடங்கி, நம்ம அம்மையாரைத் தலைவராக்கி நாம் 'ஸப்போர்ட்' பண்ணினால் என்ன?

கனக : விச் அம்மையார்?

சொள் : பூமதி சாரதாதேவி அம்மையார் அவர்கள் தான். பூலபூ வேறு யாரை சிபார்சு செய்வாக?

சோனா : பேஷ்! பிரமாதமான ஜடியா!

காட்சி 2

சொள்ளமுத்து தனியாக உட்கார்ந்திருக்கிறார். பழைய இடம் தான். மத்தியான நேரம். கனக ராயர் வருகிறார்.

கனக : என்ன மிஸ்டர் சொள்ளமுத்து, ஏது இப்படி ...

சொள் : சும்மாதான் இருக்கேன்.

கனகராயர் சிரிக்கிறார்.

சொள் : என்ன? ஏன் சிரிக்கீக?

கனக : இல்லே. நம்ம பேரறிஞர் இப்போ இருந்தால், உடனே சீறுவார்—சும்மா எப்படி ஐயா இருக்க முடியும்? இதுதான் நம்மளவங்களுக்கு பேசவேதெரியலே அப்படி இப்பின்னு

சொள் : அவன் ஒரு ஹம்பக் ஸார்! அவனைப் போயி பிரமாதமா

கனக : (திகைப்புடன்) என்ன மிஸ்டர் சோனா, நீங்க அவரை

சொள் : அவனுக்கு என்ன ஸார் தெரியும்? பேரறிஞனாம்! பேருக்கு அறிஞன். தேட்ஸால்!

கனக : உமக்கு நம்ம சோனாசலத்தைப் பிடிக்காதா?

சொள் : எந்த ஹம்பக்ஸையும் எனக்குப் பிடிக்காது.

கனக : அவர் உம்மைப் பத்தி பிரமாதமாகச் சொன்னாரு ஊரிலேயே உம்மைப் போலே சிந்திக்கிறவங்க மூனு நாலு பேருதான் உண்டுன்னு சொன்னாரே.

சொள் : சுத்த ஹம்பக்! இவ்வளவு துணிச்சலாகச் சிந்திப்பவர்கள் மூனு நாலு பேர்களாம்!

கனக : பாருமேன்! அவர் பெயரையும் சேர்த்து

சொள் : அவன் என்ன ஸார் கண்டான்! தமிழ் நாட்டிலேயே துணிச்சலாகச் சிந்திக்கக் கூடியது யாராவது உண்டு என்றால், அது நான் மட்டும் தான்! இது தான் உண்மை.

கனக : (மீண்டும் திடுக்கிடுகிறார்) என்னது? அட பரமசிவம்!.....எவ்வளவு மகத்தான தலைக்கனம்.

சொள் : தலைக்கனமாவது!—சுத்த அகங்காரம்! மகத்தான தன்னம்பிக்கை—ஹிமாலயத் தன்னம்பிக்கை! என் தலை கனக்குமானால் அது எனக்கல்லவா கஷ்டமாய்யா!

கனக : இப்ப யாரு எப்படிப்பட்டவங்க என்றே சொல்ல முடியிறதில்லே.

சொள் : முடியட்டாப் போவுது, பிரதர்! நேற்று ஒரு விஷயம் கவனிச்சேளா?

கனக : என்னது?

சொள் : கட்சி, தலைவர் என்றெல்லாம் பேச்சு அடிபட்டுதே, அப்போ... ..

கனக : நீங்க அவசரப்பட்டாக என்கிறது பிறகு தான் உங்களுக்குப் புரிஞ்சிதாக்கும்! ஹே ஹே!

சொள் : அதில்லே! நீரென்ன சுத்த அவசரக் குடுக்கையா இருக்கேரே!

கனக : பின்னே ?

சொள் : நொண்ணே ! விசயத்தைச் சொல்ல வந்தா ண்டு பாவு ஒட்டிக்கிட்டு—என்னய்யா நீரு !

கனக : கோபப்படாதீங்க பிரதர் ; விசயத்தைச் சொல் லுங்க.

சொள் : நீங்க முதல்லே ஒரு கட்சியை ஆரம்பித்திட லாம், வழிகாட்டிக்குன்னு சொன்ன போது ...

கனக : என்னையே தலைவராப் போடலாம்னு சொன் னேன்.

சொள் : அப்பதான்—நம்ம சோணு. முகத்தை கவ னிச்சேளா ?

கனக : இல்லையே !

சொள் : அட்டா ! 'விசாலப் பார்வையால் விழுங்கு மக் களை'ங்கிறதை மறக்கலாமா ! அன்றாட வாழ்விலே உம்ம சுண்கள் பங்கியடிச்சவன் பார்வை மாதிரித் தேங்கிடப்படாது ; எல்லோரையும் பார்வையாலே எடைபோடத் தெரியணுமய்யா.

கனக : அது கிடக்கு. விசயம் ?

சொள் : அப்போ அவர் முகத்திலே ஏமாற்றம் பெரிய போஸ்டர் எழுத்திலே எழுதி ஒட்டப்பட்டது ! நீங்க கவனிக்கலியே !

கனக : அது சரி. இதுலே நம்ம சோணுவுக்கு என்ன ஏமாற்றமாம் ?

சொள் :: அட அண்ணே ஏ மொண்ணேய்னு எங்க கெமிஸ்ட்ரி வாத்தியான் அடிக்கடி சொல்லுவான். அதைத் தான் உமக்கு நான் இப்ப சொல்ல வேண்டி யிருக்கு !

கனக : ஏங் ?

சொள் : சின்ன விஷயத்தைக்கூட உம்மாலே புரிஞ்சு
கொள்ள முடியலியே. நீரு தலைவரா வேறே வா
ணும்னு பறக்கீரு! ஹி ஹி!

கனக : தலைவருக்கும் இதுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?
தலைவரானப்புறம் நல்ல திறமை சாலியாப் பார்த்து
அந்தரங்கக் காரியதரிசி, ஆலோசனையாளர்கள் எல்
லாம் ஏற்படுத்திப் போடுவேனா சும்மா வா! ஹே!

சொள் : அது தானே உலக வழக்கம்! அது போகுது..
நீங்க ஒரு கட்சி தொடங்கி அதற்குத் தலைவராக
உங்களையே ஏற்படுத்தவேணும்னு சொன்ன போது..
மிஸ்டர் சோனாசலம் ரொம்ப ஏமாந்து போனார்..
அவர் பெயரை நீங்கள் தலைவர் என்று பிரேரேபிச்
சிருக்கணும். அப்போ எதிர்த்திருக்கவே மாட்டார்.

கனக : பார்த்தேளா! அது தான் என்ன கட்சி, புதுக்
கட்சின்னு இழுத்தாப்டே பேசினாக்கும்! பாருங்க..
நம்மளவங்க கிட்டேயே ஒற்றுமை இல்லையே! ஊம்..
அப்புறம் எப்படி ஸார் சமுதாயம் உருப்படும்?

சொள் : உங்களைப் போலே இருந்தால் மட்டும் உருப்
பட்டுவிடுமாக்கும்! தலைமைப் பித்து பிடித்தலைகிற
அரசியல்வாதிகள் இருக்கிறவரை எதுவும் உருப்
படாது. சுயநலமாக தன்னை பொம்மைக் கடவு
ளாக்கி, தன்னைப் பற்றி பஜனை பாட ஒரு கும்பல்
கூட்டுவது தானே ஐயா தலைவர்கள் ஆகத் துடிப்ப
வர்களது லட்சியம்! உம்ம லட்சியமும் அதுதானே!
பிரமாதமான பொதுநலத் தொண்டு ஆசை வந்து
விட்டதாக்கும் உமக்கு! ஹம்பக்!

கனக: மிஸ்டர் சொனா! சுத்த சொள்ளமுத்தாயிடு
திரே சில சமயங்களில். கொஞ்சம் யோசிச்சு ...

சொன்: யோசிக்க வேண்டியது நீரும், உம்மைப்போல
ஊரை எத்தித் திரிகிற வீணர்களும் தான் தெரி
யுமா! கட்சியாம், தலைவராம்! உண்மையாகவே
உருப்படியா ஏதாவது செய்யணும்னு நீர் நினைத்
திருந்தா நான் தலைவன், நான் தலைவன்னு மாரடிக்க
மாட்டீரே வே! கூலிக்கு குலாம்கள் சேர்க்கிற குள்ள
நரித்தலைவர்களால் நாட்டுக்கு என்ன பயன்? என்ன
கட்சிகள்! என்ன தலைவர்கள்! நீர் தலைவர். உம்ம
தலைமை பிடிக்காமல் போனால், நான் ஒரு தலைவ
ராகி எனக்கொரு கட்சி கண்டு விடுகிறேன். நம்மைப்
பிடிக்காத சோனாசலம் தனக் கொரு கட்சி
தொடங்கி, தனித்தலைவராகி விடுகிறார். அவருக்
குப் பிடித்தமான அம்மையாரைத் திருப்திப் படுத்த,
அவரைப் பொம்மைத் தலையாக்கி தனக்கொரு கட்சி
என்று தில்லையம்பலம் தொடங்குவார் இப்படித்
தானே

கனக: (கோபமாக எழுந்து) சல்லிப் பயல்! சுத்த சின்
னப்பயல்! (வெளியேறுகிறார்)

சொன்: நீர் சுத்த வெனா. பனா.—அதாவது வெறும்
பயல்! போம்! (சிரிக்கிறார்)

கனகராயர் வேகமாக வெளியேறும்போது
எதிரே தில்லையம்பலம் வர, இருவரும் மோதித்
கொள்கிறார்கள். கனகராயர் முறைத்து விட்
டுப் போகிறார்.

தில்லை: ஹலோ!... என்ன இது?

(பேசாமல் போகும் அவர் பக்கமே பார்த்து
நின்று பின் உள் வந்து நாற்காலியில் உட்காரு
கிறார்.)

என்னவே சொனா! நம்ம கடுவன் பூனை உர்ருன்னு
போஷுது! எலி பிடிக்கப் போகுதோ?

சொள் : தனக்கு மணி கட்டக்கூடிய எலிகளைத் தேடிப்
போகும். வேலைஎன்ன வேறே! கட்சி ஆரம்பிக்கப்
போளுராமில்லே கட்சி!

தில்லை : நல்ல வேளை, ஞாபகப்படுத்தினீர்!... என்ன
விஷயம்னா, சாரதாதேவிகிட்டே சொன்னேன். அது
தான் கட்சி தொடங்குவதுபற்றி! அம்மையார்
ரொம்பத் தீவிரமா இருக்காய்யா!

சொள் : இந்தக் காலத்து அம்மையார்லே அப்படித்
தான். எதிலே வேண்டுமானாலும் தீவிரம் காட்டத்
தயார்.

தில்லை : நான் எதிர் பார்க்கலே. சும்மா சொன்னேன்.
நேத்து. அப்புறம் அவகிட்டே இன்னைக்கு காலை
யிலே இப்படி இருக்கு விசயம்னு சொன்னேன். அவ
என்னடானா ஒஹோஹோன்னு திட்டம் போட
ஆரம்பிச்சிட்டா. நிஜமாவே இன்ட்ரஸ்ட் எடுத்து...

சொள் : இதுலே என்ன ஆச்சர்யமிருக்கு! நவயுக
அம்மையார்கள் வெளிச்சம் போட்டு பிறர் கவனத்
தைக் கவரவே தவிக்கிறார்கள். அதனாலேதான்
சொஸைட்டி லேடஸ், கீடஸ்னு ஒரு உடை உடுத்தி,
தனி நடை நடந்து கிளம்பிடுறாருக! இப்படி ஒரு
சான்ஸ் வரும்போது...ஹெஹ்ஹ...

தில்லை : இப்ப ஏண்டா நாம் பேச்செடுத்தோம்னு ஆயிட்டுது. அவனைத் தலைவியாக்கி கட்சி தொடங்கி நடத்தலென்னு என்னை அவன் சும்மா விடமாட்டாபோலிருக்கு, அவ தலைவியாறதுக்கு லாயக்கா என்ன ! ஹே !

சொள் : பொதுவா அம்மையார்கள் வேறே விஷயங்களுக்குத்தான் லாயக்கு ! ஹஹ ! கட்சி, தலைமை, சமூக சேவைன்னு வந்திடுதுக...ஹ ஹ !

தில்லை : என்ன செய்யலாம் மிஸ்டர் சொனா ? ஏதாவது யோசனை சொல்லுங்களேன். அவனைத் தலைவியாக்கி ஒரு கட்சி தொடங்கலாமா ? நீர் காரியதரிசியாக

சொள் : செச்சே எனக்கு என்னத்துக்கு ஸார் இந்த எழுவெல்லாம் ! ஊரிலே சிரிச்சத் துப்பப்போறான் ஐயா, பிறகு !

வேளியே குரல் : மிஸ்டர் சொள்ளமுத்து !...ஹல்லோ மிஸ்டர் சொனா !

சொள் : (மேதுவாக) யார்ரா அவன் சைத்தான் மாதிரி ! (உரக்க) யாரு பிரதர் அது ? உள்ளே வாங்க ஸார் சும்மா !

தில்லை : (உள்ளே வந்தவரைப் பார்த்து) ஓ கடவுளா ! வாருமையா வாரும் ! ஹம்...

கடவுள் : ஜெய் ஹிம் !

சொள் : உட்காருங்க பிரதர் !

கடவுள் : (உட்கார்ந்து) உலகம் வரவர ரொம்ப மோசமாப் போகுது பிரதர்.

சொள் : ஆமா. வாழ்க்கை ரொம்ப ட்ரை,...காயுது வே
காயுது...ஊம்...

கடவுள் : முதலாளிகள் பாடு பரவால்தே. பாட்டாளி மக்
களின் துயரம் ரொம்ப அதிகமாகிறது. முதலாளி
களின் சுயநலமும் சுரண்டலும்; கருப்பு மார்க்கட்
காரர்கள் கயவாளித்தனமும்...

தில்லை : மிஸ்டர் மிஸ்டர்! கொஞ்சம் பொறுங்க! வந்த
தும் வராததுமாகவே பிரசங்கம் பண்ணத் தொடங்
கிட்டே, தோழரே.

சொள் : பிரசங்கம் பண்ணுவதுதானே தோழர் வேலை!
தோழரும் சரி, கிராமபோன் பிளேட்டும் சரி!

கடவுள் : பூர்ஷ்வாத்தனமான பேச்சு! டிஜெனரேட்டட்
ரெனிகேட்ஸ் தான் இப்படிப் பேசுவாங்க

சொள் : தெரியும் பிரதர் உங்கள் வண்டவாளங்கள்!
மார்க்ஸுக்கும் லெனினுக்கும் மச்சா ன் க ள் க ி ற
நெனப்பிலே தான் நீங்கள்ளாம் பேசுறது. அட
பேசிட்டுப் போம்வே! மத்தவன்களுக் கெல்லாம்
ஒண்ணும் தெரியாது, முட்டாள்களனு நினைச்சட்டு,
உம்மலட்சியம்தான் உசந்ததுன்னு பேசுதிரே அது
தான் எனக்குப் பிடிக்கலே.

கடவுள் : எங்கள் மார்க்ஸ் சொல்லியிருக்கார்.....

தில்லை : அவர் என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லிவிட்
டுப் போறாரு! பாவம் நல்ல மனுஷன்! செத்துப்
போறாரு. நீங்கள் சொல்லவேண்டியதைச் சொல்
லுங்களேன். அவரு சொன்னாரு இவரு சொன்னா
ருன்னு வீணாக.....

சோள் : தாங்கள் மெத்தப் படிச்சவங்கன்னு பம்மாத்
துப் பண்றத்துக்கு ஒரு வழி இது! பொதுவா எல்
லோருமே, இப்படிச் * செய்யத் தயங்குவதில்லே
—என்னையும் பெர்னாட்ஷாவையும் தவிர!ஷா தன்
னையே அத்தாரிட்டியாக எடுத்து 'கோட்' பண்ணு
வானய்யா! இப்படி நான் சொல்லி யிருக்கிற
மாதிரி—இதுபோல் எடுத்துச் சொல்ல, போதிய
மெய்த்துணிவு வேணும் பிரதர்!

தில்லை : உம்மிடம் அது இருக்குதுங்கிறீரா! ரொம்ப
சந்தோஷம். என்ன தோழர் கடவுள், எங்கே வந்
தாப்டே?

கடவுள் : இந்தப் பக்கமா வந்தேன். வந்ததோ வந்
தாச்சு, நம்ம சங்கப் பலகையையும் பார்த்துட்டுப்
போகலாமே, யாராவது இல்லாமலா போவாங்
கன்னு எட்டிப் பார்த்தேன்.

சோள் : பார்த்தேனா, ரொம்ப சந்தோஷம்! அப்புறம்?
...ஹஹ...ஹஹ...

தில்லை : மிஸ்டர் கடவுள்! இவர் சரியான சொள்ள
முத்துதான்—அதாவது, சுத்த லூஸ்! எனய்யா
இப்ப சிரிக்கிறீர்?

சோள் : வந்து, எனக்கொரு எண்ணம் திடீர்னு
தோணுச்சு.

தில்லை : என்னவாம்?

சோள் : கடவுள் இல்லேங்கிறாக. இருக்காருங்கிறாக.
இருந்து செத்துப்போனானு ஒருவர் சொல்கி

ரூர் அப்படில்லாம் பேச்சு அடிபடுதா? இப்போ நம்ம தோழர் கடவுன்னு பேரு வச்சுகிட்டு அலையு தாரு பாருங்களேன்.

தில்லை : ஆமா. இதுலே புதுசா என்ன கண்டுபிடிச்சிட்டீர்?

சொள் : திடீர்னு நம்ம தோழர் செத்துப்போனார்னு வையுங்க, அட, அவர் சாகவேண்டாமையா! நன்றாக, அபாரமாக வாழட்டும்! சும்மா பேச்சுக்காக சொல்றேன். அப்போ பேப்பர்களில் நியூஸ் அடிபடும்போது ஒரு நிமிஷம் தமிழ்நாடே 'டக்கூன்னு' திகைச்சப்போயி நிக்குமா இல்லையா? என்ன!... 'கடவுள் மாரடைப்பால் மாண்டார்'... 'கடவுள் மீது மிலிட்டரி லாரி! 'கடவுளைக் குண்டர்கள் தாக்கினர்' ...கடவுளுக்குக் கடுங்காவல்' —இப்படி நியூஸ் வந்தால்! இதை எண்ணும்போதே சிரிப்பு பொங்கி வருகுது. என்ன மிஸ்டர் கடவுள், நீங்கள் என்ன சொல்றீக?

கடவுள் : ஹிஹி...

தில்லை : சரியான மூனா ஐயா நீர்! சிந்திச்சிட்டானாம் பிரமாதமா!...மிஸ்டர் கடவுள், நீங்க ஏதாவது சொல்லுங்களேன்

கட : மொட்டைமாடி முதலாவது மகாநாடு நடத்த எண்ணியிருக்கிறோம்.

தில்லை : பேஷ்! தலைவர் யாரு?

கட : இன்னும் தீர்மானிக்கலே. நீங்களே தலைமை வகித்து...

தில்லை : நான் எதுக்கய்யா !

சோள் : மிஸ்டர் கடவுள் விளையாட்டுக்கில்லை. உண்மையாகவே சொல்றேன். ஸ்ரீமதி சாரதாதேவி அம்மையாரை தலைவராக்குங்கள். மகாநாடு ரொம்பப் பிரமாதமாக நடைபெறும். நல்ல விளம்பரமும் கிடைக்கும்.

தில்லை : தம்பி சொள்ளமுத்து, நீர் வாழ்க ! உம் ரூபக சக்தி நன்றாக வாழ்க ! உமது சிந்தனை நன்றாக தடித்துக் கொழுத்து வளம்பெறுக ! ...மிஸ்டர் கடவுள், இது ரொம்ப நல்ல யோசனை. மிஸஸ் ஷாரடாடேவி அம்மியார்—ஐ மீன், அம்மையார்—இருக்கார்களே, ரொம்ப அருமையான பிரசங்கி.

சோள் : அம்மையாருக்கு பேசத்தெரிந்தால் என்ன ! தெரியாமல் போனா என்ன ! பொதுவா, அம்மையார்களுக்குப் பிரசங்கம் பண்ணத் திறமை வேணும் சிற அவசியமே கிடையாது. அம்மாளுக அப்படி ஹின்று அலங்காரம் பண்ணிக்கொண்டு ஜம்னா மேடைமேலே நின்றாலே போதும். சபை அப்படியே சொக்கிப்போகுமா சும்மவா ! அதிலும் அம்மையார்ஸ் அப்படியும் இப்படியும் ஆடி அசைந்து—உளறிக்கொட்டினாலும் பரவால்லே ! பார்வையை 'கிம்னு' கூட்டத்து மேலே மேயவிட்டுச் சுழட்டு வெற்றிக்குக் கேட்பானேன். அப்புறம் சாகிறவரைக்கும் மனுஷங்க—மகாநாட்டுக்கு வந்தவங்க தான் இந்த மகாநாட்டையும் அம்மையாரையும் மறந்திட முடியுமா ?

கட : எனக்கு ஸ்ரீமதியைத் தெரியாதே.

தில்லை : அதனுலென்ன நான் ஏற்பாடுபண்ணேன். நீங்க அம்மையாரைப்பற்றி கேள்விப்பட்டிருக்கலாமே.

கட : ஆமாமா. பேப்பர்களில் எல்லாந்தான் பேரு அடிபடுதே.

சொள் : அதென்ன பிரமாதம்! நீரும் டேரிப் படி சார்ஜ் கொடுத்து, மேட்டர் எழுதிக்கொடுத்தால், உம்ம பேரும் பிரமாதமா அடிபடும் பேப்பர்லே உமக்கிஷ்டமான போல்டு டைப்களிலேகூடப் போட்டுக்கிடலாம் வே!

கட : விளம்பரம்தான் எல்லாம் கிறேளா?

சொள் : பின்னே பெரியார்ஸ் அன் அம்மையார்ஸ் காசு கொடாமலே விளம்பரப்படுத்தப்படுகிறார்கள். நீரும் நானும் பர்ஸ் கனத்தைக் குறைச்சால், பேரு தானாக அடிபடும். அவ்வளவுதான் வித்தியாசம்.

தில்லை : சொன்னமுத்து மூளை ஏப்பவாவது நேரான பாதையில் போனால்தானே!...மிஸ்டர் கடவுள், வாரும்ய்யா நாம் போவோம்.

கட : ஊம்...(சொனாவிடம்) வாறேன் பிரதர்.

சொள் : செய்யுங்கள்!

கட : (போகும்போதே) என்ன ஸார், இதுமாதிரில் லாம் ஏன் ஆகுது? சுத்த பிற்போக்குத்தனம்—ரி ஆக்ஷனரி!...பூர்ஷ்வாப் பண்பு போகாத காரணம்தான். வேறென்ன! அதுதான் மார்க்ஸ் ஒரு இடத்திலே சொல்லியிருக்கிறார்...

(பேச்சொலி கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்து தேய்ந்துவிடுகிறது.)

சொள் : மார்க்ஸ் சொல்ல மறந்துபோனது ஒன்று உண்டு. அவர் சொல்லலே—டே பசங்களா ! நீங்க மோர்க்குழம்பு வச்சி, அதிலே வெண்டக்காயும் போட்டு சாப்பிடுங்க. அப்பதான் வழவழா குழகுழா ன்னு அரசியல் பண்ணமுடியும்—சந்தர்ப்பங்களுக்கு ஏற்றமாதிரி ! இப்படின்னு அவரு சொல்லலே. ஆனால் நம்ம தோழரு செய்துவருவது என்னவோ அப்படித்தான் ! அட கடவுளே, மிஸ்டர் கடவுளே ! ஹஹ் ஹஹஹ் !...

காட்சி 3.

அன்று மாலை.

சாரதா தேவி வீட்டில், பொது அறை. பல நாற்காலிகள், ஒரு மேஜை—நாகரிகப் படாடோபச் சாமான்கள் பல—எல்லாம் உள்ளன. மொத்தத்தில் ஜோரான அறை

அம்மையார் நாகரிக நாற்காலி ஒன்றில் சாய்ந்து. கால்மேல் கால் போட்டபடி உட்கார்ந்து புத்தகம் படித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். அம்மாள் சரியான சொஸைட்டி லேடி. பார்வைக்கு, தளதளன்னு உருட்டித் திரட்டிய மல்கோவா மாம்பழம் போல ! பெங்கால் சேரியின் பகட்டு, வேறு.

வேளியே குரல் : அம்மா இருக்காங்களா ?

பெண் குரல் : இருக்காங்க. நீங்க யாரு ?

முதல் குரல் : சுய உரிமைக் கட்சித் தலைவர் மிஸ்டர் கனகராய்னு சொல்லு.

வேலைக்காரி கனகம் வருகிறாள்.

வந்து வாய் திறக்கும் முன்பே.

தேவி : அவரை வரச் சொல்லு !

கனகராயர் வருகிறார். கைகுவித்து : நமஸ்காரம்.

தேவி புன்னகையோடு வணங்கி : உட்காருங்கள்.

கனக : உங்களைப் பார்த்து ரொம்ப நாளாச்சு.

தேவி : நீங்க தான் என்னை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்வதே யில்லையே !

கனக : ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளாமலா இப்ப நான் இங்கே வந்தேன்.

தேவி : ஹஹ. அது சரி ! இப்ப உங்க அரசியல் விளையாட்டுகள் எல்லாம் எப்படி நடக்கு ?

கனக : என்ன அப்படிச் சொல்லிட்டங்க ?

தேவி : என்ன ?

கனக : விளையாட்டு—அப்டின்னு !

தேவி : ஓ, அதுவா ! விளையாட்டு இல்லன்னா விளை என்றே வைத்துக் கொள்ளலாம். உங்கள் அரசியல் விளைகள் எல்லாம் எப்படி உள்ளன ?

அறிவழகனார் வருகிறார். வந்து நின்று : நன்று, நன்று ! தேவி போன்றவர்கள் திருத்தமிழ் பேசத் தொடங்கினால் தான் தமிழ் நன்கு வளரும், இனி தமிழுக்குக் குறைவில்லை...வணக்கம் அம்மையே !

தேவி : நீங்களா ! வாங்க, வாங்க. ஏது இப்படி அபூர்வமாக ! அதிலும் இருபெரும் அறிஞர்களின் இணையற்ற சந்திப்பு. ரொம்ப சந்தோஷம்.

அறி : மகிழ்வு என்று சொன்னால் மிக இனிமையாக இருக்கும், அம்மையே.

தேவி : இருந்துட்டுப் பொருது ! நீங்க என்னை 'அம்மையே, அம்மையே' என்பது எனக்கு இனிமையாக ஒலிக்கவில்லை.

அறி : ஏன் அம்...அம்...அம்மணீ ?

தேவி : உங்களை 'அப்பனை' என்று மற்றவர்கள் அழைத்தால் உங்களுக்கு எப்படி இருக்கும் ?

அறி : அதிலென்ன தவறு இருக்க முடியும் ? பிறவாயாக்கைப் பெரியானான அப்பன் ஆலவாய்நாதனைக் கூட பக்தர்கள் 'அம்மையே, அப்பா, ஒப்பிலாமணியே?' என்றும், அம்மை நீ, அப்பன் நீ எனவும், அருமையாக அழைத்திருக்கிறார்கள் - அம்மை, அப்பன் என்பவை தமிழ் நுகர் செவிகளுக்கு இன்பத்தேன் அல்லவா ! ஆகா.

தேவி : நீங்கள் பஜனை பண்ணத் தான் வந்தீர்களோ ! அல்லது ஏதாவது பஜனைக்கு நிதி செர்க்க வந்தீர்களா ?

கனக : என்னடா எழவு இவரு ! நம்ம காரியத்தைக் கூட கெடுத்துப் போடுவீர் போலிருக்குதே !

அறி : யான் உம் பணி ஒன்றையும் கெடுத்திடேன் அன்பே. உமது கட்சியில் யானும் ஒரு...ஒரு...ஒரு...

கனக : முக்கியஸ்தர் தான்...நீங்க கேட்டம்களா, அம்மா. சுய உரிமைக் கட்சி என்று நான் தொடங்கி யிருக்கிற லட்சியக் கட்சிக்கு.....

தேவி : அப்படினா மற்ற தெல்லாம் அலட்சியக் கட்சி
கள்னு சொல்றேனா ?

கனக : அப்படி யொன்றும் சொல்லியே !

தேவி : உங்கள் லட்சியம் உங்கள் கட்சி. அப்படித்
தானே ! உங்கள் லட்சியம் தான் உருவாயிடுத்தே.
கட்சி ஆரம்பித்து அதன் தலைவராயாச்சு நீங்க.
அப்புற மென்ன ?

கனக : உங்களைப் போன்றவர்களின் ஒத்துழைப்பு.

தேவி : ஓ பேஷா ! ஏதாவது பிரசங்கம் பண்ணனுமா ?
மகாநாடு திறப்பு விழா, கொடி யேற்று, தலைமை
வகித்தல்—எதானாலும், ஊம், ரெடியா...

கனக : அதற்கெல்லாம் அவசியம் ஏற்படலே இப்போ.
முதல்லே நீங்க ஒரு அங்கத்தினராகச் சேரணும்.

தேவி : ப்சு ! இது தானா ! எத்தனை கட்சியிலே தான்...
அறிவழகனார் திருத்துகிறார் : கட்சிகளிலே தான் !

தேவி : (திரும்பி முறைத்து) என்னது ?

அறி : இல்லை. எத்தனை கட்சியிலே தான் என்று
கூறிவிடுங்கள். அது தப்பு. எத்தனை கட்சிகளில்
என்று கூற வேண்டும் என்று சுட்டினேன்.

கனக : அட சும்மா இருமய்யா ! நீர் ஒருத்தர்—சிவ
பூஜையிலே கரடி விட்ட மாதிரி.

அறிவ : இதை ஆராய வேண்டும். ஏன் சிவ பூஜையில்
கரடி புகவேண்டும் ? அல்லது யாராவது விட

வேண்டும்? விஷ்ணு பூஜையிலோ, கறுப்பண்ண சாமி பூஜையிலோ.....ஓ, புரிந்தது, புரிந்து விட்டது! சூழ்ச்சி! சிவன் தமிழர் தம் பழம் பெருந்தெய்வம். தமிழர் வணங்கி வந்த முது பெரும் கடவுள். தமிழர் தம் பூசையினைச் கெடுப்பான் வேண்டி, கயவர்கள் கரடியை ஒட்டிவிட்டிருக்க வேண்டும். ஆகா, என்ன அக்கிரமம்தோழரே, நம் கட்சியின் லட்சியங்களில் இதுவும் ஒன்றாதல் வேண்டும்.

தேவி : எது? சிவபூஜையில் கரடி விடுவதா!

கனக : என்ன நீங்க...

தேவி : மறந்து போச்சு. பழி வாங்குவதற்காக, விஷ்ணு பூஜையில் கரடி ஒட்டப் போறேளாக்கும்! பேஷான யோசனை.

கனக : நான் இன்னொரு இடத்துக்குப் போக வேண்டியிருக்கு. வரட்டுங்களா?

தேவி : செய்யுங்க!

அறி : நானும் சென்று வருகிறேன். வணக்கம்.
இருவரும் வெளியேறுகிறார்கள். தேவி படிப்பில் ஈடுபடுகிறாள். ஸ்ரீமான் சோணு சலம் வருகிறார்.

சோணு : படிக்கிறாப் போலிருக்கு...நமஸ்காரம்.

தேவி : வாங்க, வாங்க...

சோணு : ஹஹ! பாருங்க, நான்கூட சில்லறைத் தவறு செய்துவிடுகிறேன். நீங்கள் படிக்கிறீக. நான்

அதைப் பார்த்தாச்சு. இருந்தாலும் என்ன சொல்
றேன்—படிக்கிறுப்போலிருக்கு என்று! இப்படித்
தான். வேலை செய்வதைப் புரிந்து கொண்டே,
'என்ன செய்றேள்? படிக்கிறேளா?'.....'என்ன
படிப்பா நடக்கு?' என்று அர்த்தமில்லாத பேச்சுக்
கள் உதிர்ப்பாங்க. நம்மிடையே இப்படி அநாவசிய
மாக, தேவையற்ற, அர்த்தமற்ற பேச்சுகள் எவ்
வளவோ.

தேவி: ஆமாம். நீங்க சொன்ன பிறகுதான் தெரிகிறது!
சின்ன விஷயங்களில் தான் பெரிய பெரிய
தவறுகள்...

சோணா: காரணமென்ன? சிந்தனை செய்யாததுதான்.
யாரு சிந்திக்குற இப்போ? சிந்தித்தாலும் சரியான
படி சிந்திப்பது இல்லை.

தேவி: உங்களைப் போன்றவங்க வழிகாட்டினால்...

சோணா: பின்னே நான் என்ன சும்மாவா இருக்கேன்!
என்னைப் போல யாரு புதுசு புதுசா விஷயங்களை
நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து எடுத்துச் சொல்லு? சில
விஷயங்களை நான் தெளிவு படுத்துகிறேனே, அதற்
காகவே எனக்கு டோபல் பரிசு கொடுக்கலாம்!
இங்கே யாரு என்னை கவனிக்கிறு? ஒரு கப் காப்பிச்
சூக்கூட வழி கிடையாது!

தேவி: அட்டா! நான் கூட பேச்சவாக்கிலே மறந்துட்
டேனே. வந்தவாளை உபசரிக்காமே,...கனகம், ஏ
கனகம்! ரெண்டு டம்ளர் காப்பி கொண்டு வா.

சோணா: நான் வந்து உதாரணத்துக்குச் சொன்னேன்.
இங்கே இப்ப நீங்க...

தேவி : என் கடமையை நான் செய்ய வேண்டியது
தானே ?

சோறு : அது என்ன புத்தகம் !

தேவி : ட்ரூ கன்பெஷன்ஸ் ஸீரிஸ்லே ஒண்ணு.

சோறு : சுவையாக இருக்குமே !

தேவி : ஆமா. இது மாதிரி இன்ட்ரஸ்டிங் புக்ஸ்தான்
நான் படிக்கிறது.

சோறு : பெஷ் !

கனகம் காப்பி கொண்டு வந்து ஆளுக்கொரு
டம்ளர் கொடுக்கிறாள்.

சோறு : ஆகா ! காப்பி ரொம்ப நல்லாருக்கு, எதை
யுமே கலையாகச் செய்கிற போது அதிலே தனி ஜோர்
இருக்கு. அதை ரசிப்பதில் தனி இன்பம். இல்லையா?

தேவி : பின்னே !

சோறு : உங்க வீட்டில் காப்பி போடும் கலை ஜோராகப்
பரிமளிக்கிறது. ஃபஸ்ட் கிளாஸ் காஃபி ! ஆஹ் !
ரொம்ப ஜோர்.

தேவி : கனகு, இவாளுக்கு இன்னுமொரு டம்ளர் காபி
கொடு.

சோறு : இது மாதிரிக் காபி ஒரு கப்தானா சாப்பிடலாம்!
பேஷான காபியாச்சே. ஆஹ், எனக்கு இன்னும்
ஒரு டம்ளர் போதும் !

(கனகம் உள்ளே போகிறாள்)

ஆமா, தில்லையம்பலம் என்னவோ கட்சி, கிட்சின்னு சொன்னாரே, என்னுச்சு !

தேவி : அவர் சுத்த அளப்புன்னு ! அவராலே என்ன சாத்தியம் ?

சோனா : அஹஹ ! சரியாச் சொன்னேள் ! அவன் எப்பவுமே அப்படித்தான். சோம்பேறிக் கனவு காணத்தான் லாயக்கு.

(கனகம் காப்பி கொண்டு வந்து கொடுக்கிறாள்.)

தேவி : எனக்குத் தோன்றது, நீங்க கண்டிப்பாக ஒரு கட்சி தொடங்கணும். அதற்கு நான் என்னுல் இயன்ற சேவை...

சோனா : (காப்பியைச் சுவைத்துக் கொண்டே) ப்சு, என்னாலே என்ன முடியும் !

தேவி : ஏன்ன அப்படிச் சொல்லிட்டங்க ? உங்களால் ஆகாதது என்ன தானிருக்கு ?

சோனா : உம்ம்...(தலையைச் சொரிந்தபடி) மம்...எனக்கு ஒண்ணு தோணுது...ஒரு கட்சி, சரியானபடி வழி காட்டுகிற கட்சி, தேவைதான். அதற்கு நானே தலைவராக இருப்பதைவிட, உங்களையே தலைவராக்கி...

தேவி : (ஆச்சர்யமாக) என்னது ! நானா !

சோனா : சும்மானாட்சியும் சொல்றேன்னு நினைப்பா... என்ன சாரதா...ஓ ;...

தேவி : (சிரித்தபடி) அதனாலென்ன ! நீங்கள் சாரதான்னே கூப்பிடலாம். அப்படிக் கூப்பிட நான் கொடுத்து வைக்கணுமே !

சோனா : என்ன சாரதா, அப்படி...

தேவி : உங்களைப் போன்ற பேரறிஞர்களிடம் பழக வாய்ப்பு கிடைத்திருப்பதே அதிர்ஷ்டம் தான். அதிலும் மிகவும் சொந்தமாக.....

சோனா : இதென்ன ! நான் சொல்லவந்ததை பூராவும் கேட்டால், நீ அப்படியே மயங்கி விழுந்திருவே போலிருக்கே !

தேவி : முதல்லே நான் ஒண்ணு சொல்லிடுறேன். நீங்க இப்படி உரிமையோடு பேசுவது தான் எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷம் தருது. அதில்லாமே, நீங்க கூட என்னை நீங்க, வாங்க, சொல்லுங்கன்னு 'ங்க' போட்ட போது எனக்குக் கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது.

சோனா : அது போகுது ! நான் இப்போ ஏன் வந்தேன்னா...உன் சம்மதத்தைக் கேட்கத்தான். தீவிர உரிமைக்கட்சி என ஒன்று ஆரம்பிப்பது. அதற்குத் தலைவர் முடிமதி சாரதா தேவிதான். என்ன ?

தேவி : நான் எதுக்கு ! நீங்களே தலைவராக...

சோனா : உனக்கு விஷயம் தெரியாது, சாரதா. முதலில் நானே தலைவன்னு சொல்லி நான் ஒரு கட்சி ஆரம்பித்தால், எல்லோரும் சுயநலம்னு ஏசுவாங்க. அதனாலே, இப்ப உன்னைத் தலைவராக்கி, கட்சிக்கு நான் உதவி செய்து, பிறகு எனது சேவையைப் பாராட்டி கட்சி என்னைத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்தால்— அதுதான் முறை. மதிப்பும் கெடாது. இதுதான் என் பாலிஸி. என்ன சொல்றே ?

தேவி : பேஷான யோசனை ! .

சோனா : அப்படியே செய்துவிடலாமல்லவா ?

தேவி : ஓ, பேஷா ! ஆனால் நான் அனுபவம் இல்லாதவ. நீங்கதான் துணையாக இருந்து...

சோனா : அதுதானே எனது எண்ணமும்!

தேவி : இன்னுமொன்று. எனது வேண்டுகோள் இது - இந்தக் கட்சி விஷயத்திலும் நீங்கள் துணை நிற்புது போதாது. என் வாழ்விலும் துணையாக...நான் தனி வாழ்வு வாழ்வதால் எவ்வளவோ கஷ்டங்கள் உள்ளன. உங்கள்மீது எனக்கு பல வருஷங்களாகவே பக்தி. உங்களிடம் இதை எப்படிச் சொல்வது என்று தயக்கினேன். இப்போது நீங்களே தெய்வமே தானாகத் தேடி வந்து அருள்புரியும்போது பக்தை தனது தபஸையும் கூறிவிடலாமல்லவா. பிறகு உங்கள் சித்தம். என் பாக்கியம்.

சோனா : இது என் பாக்கியம் என்றல்லவா சொல்ல வேண்டும்.

தேவி : என் பாக்கியம்தான்.

சோனா : சண்டை ஏன் ! நம்ம ரெண்டுபேர் பாக்கியமும் தான். (சிரிக்கிறார்கள்). சாரதா இப்படிப் பக்கத் திலே வா...இன்னும் கொஞ்சம் கிட்ட...இன்னும்...

திடீரென்று நுழைந்த தில்லையம்பலம் திடுக்கிடுகிறார் : அட கடவுளே !

கூட வந்த தோழர் கடவுள் : என்ன, என்ன மிஸ்டர் !

தில்லை : அட எழுவே ! உம்மைக் கூப்பிடலே ஐயா. வேறு எங்கோ இருப்பதாகச் சொல்லுகளே, அந்தக் கடவுள்மீது பழியைப் போடுறேன். அட கடவுளே ! ...ஹலோ மிஸ்டர் சோனாசலம், உம்ம லீலையை இங்கேயும் காட்டத் துணிஞ்சிட்டீரே ? என்ன அயோக்கியத்தனம் !

தேவி : எது அயோக்கியத்தனம் ? திறந்த வீட்டிலே நாய் நுழைவதுபோல் புகுந்துவிட்டு வாங்கு வந்த படி பேசுவது என்ன தனமாம் ?

சோனா : வீணத்தனம் !

தில்லை : ஆச்சர்யம் ! உலகம் ரொம்பரொம்ப வேகமா முன்னேறுது போலும் !

தேவி : உம்மைப்போல சோம்பிக் கிடக்கணுமாக்கும் பின்னே ! எதுவும் செய்யமுடியாமல் !

தில்லை : தேவியாருக்கு திடீர் ஞானோதயம் ஏற்பட்டதா !

தேவி : இனி என்னிடம் மரியாதையாகப் பேசவேண்டும். நான் என்ன உம்ம அத்தை மகளா, உமது இஷ்டம்போல் நீர் பேச !

சோனா : ஆகா, என்ன துணிவு ! இதுவன்றோ வீரம் !

தில்லை : இந்தச் சோனா வத்தி வச்சானோ என்னைப் பற்றி ?

தேவி : அவர்களைப்பற்றி அவமரியாதையாகப் பேசக் கூடாது என்னிடம். உமக்கு மூளை இருந்தால் எங்குமே அப்படிப் பேசமாட்டீர்.

தில்லை : அட கடவுளே ! உலகம் ரொம்ப மாறியிருப்பதாகத் தான் தோன்றுகிறது. என்ன சாரதாதேவி, திடீரென்று.....

தேவி : தெரிந்து கொள்ளுங்கள் ! இன்று முதல் நான் ஸ்ரீமதி சாரதாதேவி சோணாசலம்.

சோணா : தலைவர், தீவிர உரிமைக் கட்சி !

தில்லை : ஒஹ்ஹோ ! அதுவா சேதி !

புரிஞ்சுடிச்ச தம்பி
தோலுரித்து முன்னெ வச்ச
ஆரஞ்சச் சகை போலே
தெள்ளத் தெளியப் புரியுதுடா சேதி !

தேவி : இங்கே பாட்டு கிட்டு ஒண்ணும் வேண்டாம்.
(திடீரென்று சொள்ளமுத்து கத்துகிறார்)

சொள் : நமப் பார்வதி பதயே ! சாரதாதேவி தேவ சோணாசலம் ! வாழ்கவோ வாழ்க ! வாழ்க !

தில்லை : (திரும்பிப் பார்த்து, பின்னால் நின்ற சொணாவிடம்) என்ன நீரும் எங்க பின்னாலேயே வந்திட்டீரா ?

சொள் : வாரா திருந்திருப்பேனாமாயின், இவை யெல்லாம் யானறிதல் எங்ஙனமோ, அம்மனை !

சோணா : தோழர்களே, மங்களகரமான இவ்வேளையிலே உங்கள் அன்பான வாழ்த்துக்களை அளித்ததற்காக நன்றி...கொஞ்சம் உட்காருங்கள். இதையே தீவிர உரிமைக் கட்சி ஆரம்ப விழாவாகவும், சாரதாதேவி திருமண விருந்தாகவும் கொண்டாடி விடலாம்..... சாரதா, எல்லோருக்கும் ஃபஸ்ட்கிளாஸ் காஃபியா...

சாரதா : ரெடியா வந்துடுத்தே ! கனகம் என்ன சாதா
ரணமானவளா !

(கனகம் எல்லோருக்கும் காபி கொடுக்கிறாள்)

தில்லை : என்ன மிஸ்டர் கடவுள் ! வழி நெடுக அவரு
இவருன்னு யாராயோ பற்றில்லாம் பேசினீரே
பிரமாதமா ! அவர்களில் யாராவது இவ்வளவு
நிவிரமாக.....

கடவுள் : அவர்களுடைய சரித்திரம் இத்தகைய துணி
வான செயல்களுக்கு சான்று பகர்வதாகத் தெரி
யலே. இருந்தாலும் விட்டுக்குப் போனதும் சில
புத்தகங்களைப் புரட்ட வேண்டும்.

தில்லை : புரட்டுங்க, புரட்டுங்க !

சொள் : நீங்க தான் உலகத்தையே புரட்டுகிறேனே,
வினாப் புத்தகங்களைப் புரட்டுவானேன் !

சோனா : மிஸ்டர் சொனா ! நீர் நம்ம கட்சியிலே சேரு
மேன் !

சொள் : சேரலாம். ஆனா அதற்கு முந்தி முக்கியமாகச்
செய்ய வேண்டிய காரியம் ஒண்ணு இருக்கு.

சோனா : அதென்ன ?

சொள் : நிவிர உரிமைகளின் உயிர்ச்சின்னமான நவ
யுவதி எவளாவது எனக்குத் துணையாக வந்து சேர்
வாளானனு பார்க்கணும். அப்படிச் கிடைக்கலே
என்றால் உங்க கட்சியில் சேர்ந்து பயனில்லை.

தில்லையம்பலம் சிரிக்கிறார். தோழர் கடவுள்
சிரிப்பைத் தொடர்கிறார். சொள்ளமுத்துவும்
தனது சிரிப்பை இணையவிடுகிறார்.

[காட்சி முடிகிறது !]

உருவாகிறது!

‘எதிர்காலத் தமிழகம்’

ஆசிரியர்

வல்லிக்கண்ணன்

தாழ்த்து போன தமிழகத்தின் இன்றைய
இழந்தியை மாற்றி வருங்காலத்திலே எப்படித்
திகழும்; திகழ வேண்டும் என்பதை
“குத்துச் சொத்தும் சித்தகிள நான்”

வினாயன் வெளியாகும்

இது ஒரு சாந்தி நிகைய வெளியீடு